

PANDEMIAREKIN ALA GABE, ANTOLATU DEZAGUN BORROKA, ANTOLA GAITEZEN!

Maiatzak 1 berria dugu aurrean, borroka eguna langile klasearentzat. Aurtengoa, ordea, ezberdina izango da, baina ez burujabetza lortu eta borroka beharra gainditu delako. COVID-19aren zabalkuntzaren ondorioz bizi dugun testuinguru mundialak eta gobernuek ezarritako neurriek bultzatuta, aurtengoa ezohiko maiatzaren lehena izango da.

Maiatzaren lehena langile klasearen eguna da, borroka iraultzailerako eguna, eta historiak erakusten duenez kapitalismo eta burgesiaren aurkako langile klasearen konfrontazioa gordetzen duen eguna. Hori abiapuntutzat hartuta, porrotera garamatzaten alderdi eta sindikatuen dinamika oportunistak eta erreformistak ukatu behar ditugu. “Bake sozialez” jantzitako porrotera zigortzen gaituzte, “baketik” zein “sozialetik” ezer ez duena. Maiatzaren lehenaren aldarrikapena ez da lan esparrura bakarrik mugatzen, gure bizi baldintzen aldeko borroka ere barnebiltzen du, kapitalismoaren aurkako bidean eta langile klasearen askatasunerantz aurre eginez.

Kapitalaren logika da, burgesiaren klase dominazioa dela medio, langile klasea zapaldu eta miseriara bultzatzen duena. Oraingoa bezalako krisi garaietan, beste behin are argiago geratzen da esplotazio burgesak bizitzaz ulertzen duela, honek etekinak ekartzen dizkion heinean. Desjabetuok gara gure askatasuna lor dezakegun bakarrak, klase borroka garatzen badugu eta gure interesak eta burgesiarenak erabat kontrakoak direla ulertzen badugu. Beharrezkoa da langile klasea osatzen duten subjektu ezberdinak aitortu eta bistara ekartzea, hauek osatzen duten sektore proletarizatu ezberdinetan klase borrokari bulkada berria eman diezaioten, kapitalaren politiken aurka eraginkorragoak izango diren eta herri boterea bultzatuko duten praktikez hornituz.

COVID-19aren eraginez munduko produkzioaren beherakada egon bada ere, kapitalismoak bere horretan jarraitzen du, zalantzarik gabe. Kapitalaren metaketa, esplotazioa, errepresioa eta desjabetuon mendekotasunek hor jarraitzen dute, edota larriagotu egin dira. Estatu desberdinek egin duten eta egiten ari diren egoera sozial eta ekonomikoaren kudeaketa, eta zehazki estatu Espainolak egiten duena, duten boterea metatzera mugatu da. Horren adibide da salbuespen egoera baliatuta Hego Euskal Herria birzentralizazioa behartu dutela, hori guztia EAJren onespenearekin, nahiz eta bere politika neoliberalen aurka joan. Erabakiok langile klasearen onurarako direla sinestarazi nahi digute; “denok elkarrekin gaude”-naren gezurra sinetsiko dugula pentsatzen dute, baina ez da egia. Entzuten ditugun gezur guztien artean, beste gezur bat gehiago besterik ez da. “Babes sozial” neurri oro burgesiaren interesen iragazkitik pasatzen da, lan-indarra bermatu zein krisirik leher ez dadin. Argi izan dezagun langile klasea bera izango dela neurri hauek ordainduko dituen, beti bezala.

Bestalde, krisialdi honek ekidin ezinak diren eta jasan beharko ditugun ondorioak izango dituela errepikatzen digute etengabe. Horiek, oster, langile klaseari eta bere bizi baldintzei zuzendutako kolpeak dira. Hemen Bilbon ere ikusi ditzakegu, ERTE moduan edota kaleratze masiboetan, errepresioan, isunetan, atxiloketetan, segurtasun neurririk gabe lan egitera behartzerakoan, San Franzisko bezalako auzoen militarizazioan, pertsona arrazializatuen jazarpenean, beharrezkoa ez den produkzioari berriro ekitean, kiroldegietan etxerik gabeko pertsonen metaketa ematen denean...

Argi geratzen ari da, beraz, krisi berri baten atarian gaudela. Mundu mailan nabaria den krisia eta nabariak diren ondorioak. Euskal Herrian, pandemiak abiatu duen krisi horrek sistema kapitalistaren arrakala ezberdinak zabaldu ditu. Arrakala horiek handitzea beharrezkoa da, aldaketa sakonak ekarriko dituen momentu honek paradigma aldaketa ekar dezake. Aldaketa hauen norabidea ez dago definitua oraindik. Ezarri diren kontrol-sozial eta diziplinamendu neurriek berriro baieztatzen dute zein den burgesiaren jarrera, eta, era berean, zein izango den bultzatuko duten norabidea. Zapalkuntza, errepresio eta kontrol sozialaren handiagotzearekin batera lan munduaren berregituraketa berri baterako prest egon beharko dugu. Hala ere, esan dugun moduan, historia ez dago idatzia eta horregatik jarraitu behar dugu borroka aldarrikatzen irteera bakar bezala. Langile klasearen antolakuntza artikulatuz gure askapena lortzeko eta sistema hau gainditzeko.

Izan dezagun beti presente maiatzaren lehenak duen mezu iraultzailea. Horixe da aukera bakarra, atzo gaur bezala, langile klasearen benetako burujabetza sozial eta politikorantz abiatzeko.

SOILIK ongi
antolatutako Herriak
LOR DITZAKE
helburu handiak

